

Vidi se iz tega, da Japoncem ne manjka prave volje. Kako bodo le-ti osramotili na sodnji den nas Evropejce, ki nas obseva od vseh strani luč resnice, ako je pa nočemo spoznavati!

Dopisi.

Od sv. Petra pri Radgoni. (Lepa pisanka.) Letos so nam č. g. župnik A. Belšak pripravili posebno vesele velikonočne praznike. Naročili so novo podobo župniškega patrona sv. Petra, katera je s skrbjo graške družbe umetnosti jako mojstersko narisana. Živa resnica je, kar so mil. g. kanonik dr. Križanič, ki so prišli navlašč iz Maribora podobe blagoslavljal, o novi podobi rekli, „da bode nova podoba župljane še častila, kedar bodo že trikrat prekopani, in da bode oznanjevala čast skrbnega pastirja, kedar ga že dolgo ne bo več med ovčami“. Namalan je naš božji Izveličar, kako daje sv. Petru ključ nebeškega kraljestva. Sveti obraz Kristusov je miloresen, rajska dobrotljivost in miloba sije iz njegovega očesa. Pred njim kleči sv. Peter in ga gleda in strmi nad besedo Gospodovo, in dal je svojo levico na prsi, kakor bi hotel reči: „Meni, ki sem te trikrat zatajil, boš li izročil ključ nebeškega kraljestva? Tega menda ne boš storil!“ Za sv. Petrom pa stoji petelin ter budi njegovo vest. Na velikonočni ponedeljek se je vršila cerkvena slovesnost. Peterski breg je bil poln vernega ljudstva. Procesija se je vršila iz župniške hiše. Dolga vrsta belih devic je korakala za svojim družbenim križem, potem je stopalo duhovstvo in za njim je neslo čvetero čvrstih, lepo okinčanih mladenčev podobo sv. Petra, na zadnje se je vrstilo pobožno ljudstvo. Pred poznim opraviлом so nam g. kanonik blagoslovili novo podobo, in ko je bila potegnjena na steno so prečastni gospod stopili na pridiznico in so govorili srčne besede, pa so zato tudi našim srcem jako nagodile. Rekli so, da nas naj odslej Kristus uči, kajti on sam ima besede večnega življenja. Petelin nas naj budi, kajti blagor tistemu, katerega Gospod, kedar pride, najde bedečega, a sv. Peter naj nam in njim nebesa odpre. Govor je bil poln lepih zgodbic, katerih ne bomo, kakor so nam tudi naročili, pozabili svoje žive dni. Bog plati, gospod župnik, za to lepo pisanko!

Od sv. Ane v Slov. gor. (Velika noč.) Minola je huda zima in se vrnila vesela pomlad. Prve cvetke so se pokazale in ljube ptičice pa zopet začele žgoleti melodije svoje. Minol je sv. postni čas: minola je resnoba in žalost velikega tedna in prišla vesela Velikanoč. Trpeči Odrešitelj, katerega so položili v vsaki farni cerkvi v grob in primerno okinčali z lučicami in cveticami, ustal je in premagal pekel in hu-

dobo, ter nam odpri vrata nebeška. Kako hitra sprememba! Zvonovi, ki so tri dni molčali in žalovali, so se h krati oglasili in milodoneče trijančenje nam udarja na uho; tudi strel topičev nam množi velikonočno veselje. Kristjani kar tropoma prihajajo k božjemu grobu in ko duhoven izkliknejo: „Zveličar je vstal zares — Aleluja“, zaori iz vseh grl: „Zveličar je od smrti vstal, premagana je smrt — hudoba; aleluja, aleluja! Jezus spet živi!“ — A zvečer potem, ko so premili Slovenci v svečani procesiji slavili vstajenje Kristusovo, so se užigali po oeli lepi Sloveniji veličastni kresovi vstalemu Zveličarju na čast, ki so nam kazali pot tje gori na prijazno migljajoče zvezdice, kjer sedaj naš Odrešitelj nam pripravlja bivališče — ako se vredne storimo, kedaj si ga pridobiti. Tje gori toraj naj vedno plava naš duh. To pomenjajo kresovi. Oh da bi se le tudi pri njih vselej lepo in dostojno obnašali. — Ker je pa letos mnogo kresov zaradi silnega vetra izostalo, bi dobro bilo, da se nadomestijo pred slovanskim praznikom sv. bratov Cirila in Metodija 4. jul. zvečer. Kajti od smrti vstali Zveličar bo ravno tako vzprejel, kakor bi se njemu samemu na čast storilo, kar se stori njegovim ljubljencem svetnikom božjim; zlasti ga bo veselilo, ako to čast storimo onima možema, katera je ravno ostali Zveličar odbral, da sta potegnili naše praočete iz teme nejevere, kar so si nemški — Vihingi zastoj prizadevali. Zatoraj rodoljubi slovenski mislite ob pravem času na to!

Iz Rogaškega okraja. (Pojasnilo.) „Cerkvena priloga“ od 8. marcija štv. 10. naša iz Rogaškega okraja dober svet, naj bi se ljudje bolje v družbo Mohorsko vpisavali in si tako po lahki poti za mali denar dobrih bukev pridobili. Ali dopisnik je nekoliko čez mejo stopil in brez pomisleka Stopersko in Šentflorijansko faro grdil rekoč: „da je še tam malo razorana celina“. Ko bi bil pisatelj tistih vrstic pogledal v šematizem in koledar družbe sv. Mohora za leto 1888, bil bi lahko se prepričal, da Stoperce v primeru faranov in družbenikov stojijo v tretji vrsti, Šentflorijan pa v četrtri. Tedaj pa mora celina že precej razorana biti.

Raznoterosti.

(Usmiljeni bratje.) V pretečenem letu se je 2003 bolnikov zdravilo v Gradci pri usmiljenih bratih, popolnoma ozdravelo jih je 1449, zdravje poboljšalo se je 249, in umrlo jih je 176. Da se bolniki skoraj vsi brezplačno z vsem potrebnim preskrbujejo, je znano; da so pa stroški visoki, vsak lahko preračuna. Le milodarnost dobrotnikov stori predstojništvu mogoče, da se je bilo toliko število bolnikov preskrbelo, in če kje, je pri usmiljenih bratih radodarnost na svojem mestu.

v Rojicah pri Gorici ni bila na velikonočni ponedeljek Bog zna, kako dobra. Niti konj, niti ljudi ni bilo veliko na njej. — Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu ima prihodnjo nedeljo svoj občni zbor v slov. čitalnici. Omenjamo pa to, ker je le ta podružnica prva in se kaže tudi najbolj gorečo. — V Rimanu obhaja tamošnja romarska cerkev sv. Jožefa svojo stoletnico, odkar ima lastne dušne pastirje. — Kakor se sodi, pride cesarjevič Rudolf kot nadzornik c. kr. pehote poleti na Hrvaško in stopi tudi v novo Avstrijo, t. j. v Bosno in Hercegovino. — Na Ogerskem dela še vedno povodenj veliko škodo. Drž. poslanci v Budi so prepustili „zaslužek enega dneva“ prebivalcem onih krajev, kjer je bilo posebno veliko škode. — Predsednik ogerske kurije ali najvišje sodnice je postal Ljud. Ozabo. Pravi se, da je kalvinske vere, sicer pa „dober Madjar“. Oboje je za to, da človek lahko verjame, saj je Tisza, prvi minister, na enakem glasu.

Vnanje države. Sv. Oče so določili, naj se poje letos zadnjo nedeljo meseca septembra v vsaki župniji slovesna črna meša za verne duše v vicah. Z njo so združeni popolni odpustki za nje in za tiste, ki bodo pri njej. Obravnave med rimskim stolom in ruskim carjem so bojda že blizu pri konci. Ta vest pa ni, da ji človek verjame. — Italija ima „davek na glavo“, to se pravi vsak človek, ki biva v „blaženem kraljestvu“, mora plačati za se in če še ne more tega sam, plača pa kdo drug za nj davek. Zavoljo tega davka pa se godé sedaj na večih krajih nemiri, ker se zdi ljudem davek krivičen. — General Boulanger je sedaj na vrhu ter ga hoče več volilnih okrajev za poslanca. Ministerstvo Floquet nima sreče ter ne mara nobena stranka za nj. Tudi to, kar obeta, da bode storilo, ni poslancem nič kaj po volji, še celó to ne, da hoče ločiti cerkev od države. Tedaj že tudi to ne „vleče“ več! — V Irskem so novi neredi, ker prepoveduje anglijska vlada očitne shode. Ljudstvo trga siloma take prepovedi s sten. Kraljica, ki biva sedaj v Florenciji, misli iti od ondod v Berlin k svoji hčeri, cesarici Viktoriji. Kakor pa je podobna, ne bode nič iz zaroke princa Battenberškega s hčerjo nemške cesarice in torej brž kone izostane „stara mati“ ter ne pride v Berlin. — Knez Bismarck nima več trdnih tal pod seboj, cesar in še posebej cesarica ne mara biti le senca a tudi Bismarck se obotavlja dati moč iz roke, kakor jo je imel doslej. No mi ne mislimo, da odstopi železni kancelar, njegovo delo, zedinjenje Nemcev, še ni v zavetji in torej še tudi za nj ni čas, da odstopi. — V Poznanju je na večih krajih povodenj in se je nemška cesarica peljala tje, da tolaži uboge prebivalce. — Na Ruskem je sedaj bolj,

kakor le kedaj, glas po miru in če pride do vojske, bilo bi to zoper voljo cara. — V Bolgariji vrši se preiskava zoper majorja Popova, ki ga dolžó, da je izpraznil vojaško kaso za se in pravijo, da je mož te tatvine kriv, pa da je še več drugih častnikov z njim v zvezi. — Turčija nima prav volje za to, da sklene s Srbijo poštno zvezo, vendar pa se pogaja sedaj srbski poslanik Novakovič z njo, da se dožene čem prej je mogoče, taka pogodba. — V Skadru so bili tam Turki ubili nečega duhovnika, jezuita, oblastnija ima sicer hudodelce v pesti, toda noče jih djati v kazen. Francoski in italijanski konsul tirjata kazni a Turki se jima grozijo, da še njiju ubijó, če ne dasta miru. — V Atenah je bil nemir in ste si stranki, vladna in nasprotna, dokazovali z revolverji, katera da trdi pravo. — Na otoku Kreta je vsa podoba, da si bodo kmalu Turki in kristjani na novo v laséh. — Iz Abesinije gredó ital. vojaki domov, samo 9000 jih ostane še ob Rdečem morji. Poveljnik jim bode general Saletta, general San Marzano pa se vrne z večjim delom vojakov domov.

Za poduk in kratek čas.

Kovač Lojze.

(Narodna pripovedka iz Savinjske doline.)

Zapisal Leon Štorman.

Tisti čas, ko sta Kristus in sv. Peter po svetu hodila je živel v neki vasi eden kovač, Lojze po imenu. K njemu prideta enkrat ta dva sv. popotnika in ga vprašata če potrebuje kakega pomagača.

Kovač zadovoljno sprejme obadva v delo; odkaže jima, kako in kaj imata začeti. Veselo se primeta Kristus in sv. Peter dela, pridno razbijata po nakovalu, da se je daleč okoli razlogalo; vse jima je šlo lepo, hitro izpod rok, vsako reč sta dobro razumela, bolje sta znala, kakor Lojze sam, čeravno je mojster.

Nekega dne pride po cesti mimo te kovačnice neka stara ženica in ko notri zagleda tako pridne delalce, vsede se na prag in ljubo se ji zdi gledati hitrost in ročnost kovačev.

„O, kako vas je veselo gledati, ker tako pridno delate!“ spregovori starka. „Tudi jaz sem rada delala, dokler sem mlada bila; pa zdaj — —“.

„Ali bi še rada mlada bila?“ jo vpraša Kristus.

„Bi, ko bi božja volja bila!“

To je Kristusu dopadlo, da je tako v božjo voljo vdana, da je svojo željo le božje volji podvrгла. Zatorej jo prime in porine v žrjavico. Piha z mehom, piha in čez malo trenotkov skoči iz žrjavice mlado brhko dekle.

Potem je minolo nekaj časa, Kristus in